

[Erik B. Smith]

den lille gruppe, som ikke er omfattet af socialministerens forslag. Jeg vil bede socialministeren komme herop og bekræfte, at hun under alle omstændigheder vil sikre, at den gruppe, som altså ikke er omfattet af forslaget, får den samme mulighed som alle andre i det danske samfund mellem 60 og 67 år.

I øvrigt kan jeg sige, hvad jeg har sagt hundredvis af gange: socialdemokratiet er aldeles uinteressert i det forslag, der ligger på bordet. Vi vil aktivt bekæmpe det, fordi vi mener, der er så mange ulemper ved forslaget, at det simpelt hen ikke duer.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg kan sige til hr. Erik B. Smith, at det jo fremgår af mit svar på udvalgets spørgsmål herom – jeg mener, det er spørgsmål nr. 43, men jeg tager forbehold for nummeret; det er det sidste spørgsmål, der er stillet – at vi specielt vil følge behovet for at få denne gruppe ind i ordningen. Det er efter alt, hvad vi kan skønne, en meget, meget lille gruppe, vi taler om, og derfor har vi ikke følt det rimeligt på nuværende tidspunkt at tage den ind, men vi vil specielt følge behovet for at inddrage denne gruppe, og det er jo ikke det eneste område, vi kommer til at følge nærmere i denne meget nye lov.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det er spørgsmål nr. 49, men det er vel ikke til at huske.

Jeg forstår ikke ministeren. Det kan jeg nogle gange være ligeglad med, det er jeg også nogle gange, men dette drejer sig trods alt om at få nogle folk ind i en delpensionsordning.

Ministerens siger: vi vil godt følge behovet for at give denne gruppe adgang til ordningen. Jeg kan ikke forstå, hvordan det skal forstås, for behovet er der vel, der er et behov for at inddrage de folk, det ved vi godt. Hvordan de skal inddrages, ved vi også. Der står i svaret, hvordan man kunne lave et ændringsforslag. Hvad er det så, ministeren vil undersøge?

Det, vi ikke ved, er, hvor mange det drejer sig om, men det er vel ikke det, der er afgørende for ministerens holdning. Det er vel ikke sådan, at hvis ministeren opdager, at det kun drejer sig om 1.000, så kan vi godt, for

så koster det ikke så meget, men hvis det drejer sig om 5.000, så kan vi ikke, fordi det så er dyrt. Det kan heller ikke være omvendt, at hvis det drejer sig om 1.000, så gider vi ikke interessere os for det, men hvis det er 5.000, så er det nok til, at vi vil gøre noget.

Jeg fatter overhovedet ikke, hvad det er, der skal undersøges, hvad det er for et behov, der skal følges. Det er derfor, jeg siger, at det minder om den klassiske undskyldning, man hitter på, når man ikke ved, hvad man skal stille op, og er minister og kan se, at der er et problem, man ikke har fået øje på. Så siger man: jeg lover at følge udviklingen. Hvad er det, ministeren vil følge? Hvad er det, der skal undersøges?

Er det ikke bare sådan, at der er nogle folk, der ikke kan komme med? De burde med, og der skal laves et ændringsforslag, og det vil jeg selvfølgelig gerne stemme for, og så er den i orden. Jeg kan ikke forstå det.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Jeg må konstatere, at socialministeren ikke ville bekræfte, at hun vil sikre, at denne gruppe bliver omfattet af mulighederne for at gå på delpension.

Så har jeg lyst til at spørge det radikale venstre om noget. Jeg vil gerne rette spørgsmålet direkte til hr. Estrup, som jo opfordrede til forhandlinger. I det hele taget er det ret tydeligt fremgået af det, det radikale venstre har sagt, at det, man lagde helt afgørende vægt på, var, at alle var med, ikke mindst de medhjælpende hustruer.

Ja men her står vi altså i en situation, hvor vi skal stemme for et lovforslag, hvor socialministeren ikke vil sige, at alle er med. Hun siger, at hun vil følge behovet. Så spørger vi os selv: ja men kan det være nok for det radikale venstre? Er man virkelig tilfreds med, at socialministeren ikke går herop og siger: under alle omstændigheder vil jeg sikre, at alle i den pågældende aldersgruppe, 60-67 år, vil blive omfattet, når vi samtidig ved, at det radikale venstre under førstebehandlingen af delefterlønsforslaget efterlyste en forhandling, efterlyste muligheder for, at vi fandt hinanden, og når vi ved, at det var der overhovedet intet ønske om, flertallet var jo hjemme på forhånd?